

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 1	JANUAR 1993	29. årg
-------	-------------	---------

Utvalgt av Gud

Det som er lavt i verden, det utvalgte Gud seg, for å gjøre til intet det som er noe.

1. Kor. 1, 28

Dersom vi ikke er svake, så kan Kristus ikke anvende sin kraft på oss. Var det vår styrke og kraft som vi stod imot våre motstandere med, så fikk vi ære og ikke Kristus. Men av erfaring lærer vi at vi ikke er de som hjelper oss selv, men Gud må gjøre det. Således får Gud æren i vår svakhet.

Slik trøster den Herre Kristus oss, så vi innser at det ikke kan være anderledes med oss enn at vi stundom er svake, mens våre fiender og anklagere derimot blir sterke og stortallende. Men likevel fører Kristus saken fram til seier.

Slik handler Gud med oss når vi og vår sak vil falle og strande og vi

blir synlig svake for verden, eller det går under med den ene eller den andre av oss: Gud handler slik at vi ikke blir forskrekket eller mismodige, men lærer oss å innse at det er den Herre Guds fulle alvor og ikke noen spøk av ham når han later som om han er svak. Det er hans bestemte mening at han ved den svake vil slå den sterke av marken og reise opp den svake. Men dette skal vi ikke se på med fornuftens øyne, som man vanlig gjør, for da ville slaget være tapt. Men vær du viss på at Gud ved de svake vil gjøre de sterke til intet. Dette skal vi tro og straks lukke øynene.

M. Luther

(Forts. fra forrige nr.)

Arvingen reiser hjem

Av J. de Liefde

Når en tror fars ord, blir en i stand til å utstå de sværeste prøvelser for troens skyld. -Den glade og håpefulle fremkomsten til farshjemmet og arven.

Mens vi satt og talte sammen i gjestgivergården i Twello, var det en som slo meg på akslen og sa: «Er du her Benjamin?» Jeg snudde meg, og en tidligere skolekamerat sto dryppende våt fremfor meg i den lange kappen sin. Han studerte rettsvitenskap i Groeningen.

«Nei, dette var snodig», ropte jeg, «hvorledes kom du hit, Leonard. Har du regnet ned fra skyene? eller har bølgene ført deg hit fra Groeningen?»

«Ja, omtrent så! Bølgene har skylt meg hit, jeg kan ikke kalle reisen min derifra stort annerledes. *Men la oss ikke snakke mer om det!* Jeg er på vei hjem til Deventer».

«Så mye bedre», sa jeg; «da tar vi plass ved siden av hverandre, så vi kan prate sammen».

«Ja, dersom du vil sitte i bakvognen. Økonomien min har tvunget meg til å ta plass der», svarte Leonard.

«Gjerne det, dersom hr. Sybrand, reisefellen min, ikke setter seg imot

det». Jeg så meg omkring etter hr. Sybrand, men han var ikke inne i rommet. Han sto i mørket utenfor døren og talte med noen.

«Hallo, er De der, Sybrand?»

«Ja», svarte han. Jeg satte ham nå inn i planen min om å sitte i bakvognen. Han gikk med en gang med på den, for den mannen som han talte med - en mann fra Deventer vi begge kjente godt - hadde plassen sin der. På denne måten slapp jeg det brysomme selskapet med mannen med loddse delen.

Vi holdt frem med reisen vår. Foruten oss fire fantes det ingen i denne delen av vogna. Hjertet mitt begynte å banke av glede ved tanken på at avstanden som skilte meg fra fars kjærlighet og store skatter, nå var svært liten.

«Har De vært lenge borte fra Deventer?» spurte jeg mannen som hr. Sybrand hadde talt med i Twello.

«Ikke lenger enn siden i formiddag», svarte han.

«De har således bare tatt Dem en

snartur til Twello. Hvorledes står det til i Deventer?»

«Det er i sitt gamle gjenge, og intet nytt å melde derifra, så vidt jeg vet?»

«I de siste par uker har jeg ikke truffet på noen av Deres, Benjamin. Igår var jeg hos tanten Deres, og siden jeg ikke hørte annet enn det som bra var, går jeg ut ifra at alle skyldfolkene Deres lever vel. For ellers hadde nok tanten Deres sagt meg det».

«Hva sier De! Tanten min! Hvem mener De? Jeg har bare en tante i Deventer og hun - - - »

«Ja, jeg mener nettopp den samme som De. Det er tanten Deres som bor i Kongensgate».

«Det er ikke mulig», sa jeg forundret og forskrekket. «Døde kan en ikke godt besøke, og tanten min er død».

«Død! Hvem har sagt det?»

«Jo, min egen far. Jeg fikk et brev fra ham i går kveld, og i det varsler han meg om hennes dødsfall og ber meg komme hjem straks, så jeg kan ta imot arven».

«Stakkars unge mann! Hvem har drevet en så sørgelig spøk med Dem? Tanten Deres satt igår ettermiddag frisk og ferm i soverommet sitt».

«Hører De, hr. Sybrand», satte jeg i, «hva sier De om denne talen».

«Jeg sitter helt målløs, det går over min forstand, Benjamin!» sa han. «Skulle vi begge ha blitt narret?»

«Å», ropte jeg, «hadde jeg ikke idag tidlig kastet brevet på varmen, så kunne jeg vist denne mannen det. Vel det er sant! Det hadde hjulpet lite i mørket. Jeg hadde ellers kunnet overbevist Dem om, min gode mann, at min far selv har gitt meg melding om at tanten min er død».

«Det kan vel være», svarte han, «men jeg må likevel tro mine egne øyne. Med dem så jeg igår tanten Deres som satt på sofaen sin og stoppet på en sokk»

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11

3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord

Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11

3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46

Kass. Margrete Frafjord,

Boks 89, 5582 Ølensvåg

Postgiro 5 68 21 33, bankgiro 3204.10.10222

Bibelskolen på Fossnes

Fossnes, 3160 Stokke

Bankgiro 2490.45.39496

«Nei, min gode mann; dersom det første er mulig er det andre umulig. Ett av to må være tilfelle: Enten er far min eller De en løgner».

«Finnes det da ikke en tredje mulighet, tro? Enn om De har blitt narret? Vet De da så helt visst at brevet De tok imot var fra Deres far?»

«Det vet jeg for visst», svarte jeg. «Det ville det være latterlig å diskutere om. Ingen kan ape etter brevet til en far med så stor kunst at ikke sønnen skulle merke bedraget. Jeg kjenner ånden, uttrykksmåten og håndskriften altfor godt; så her er ikke tale om noen etteraping. Dessuten var brevet lagt inni en pakke, og den inneholdt andre ting som også viste at alt sammen kom rett hjemmefra».

«Det er likevel merkelig», sa den andre. «Dette er en gåte som er skjult for oss begge, men som snart vil finne sin løsning». Etter en stunds stillhet holdt han frem: «Nå, her er vi da mellom gode venner. La meg derfor komme med to spørsmål: Er det helt ut lykkelig forhold mellom Dem og Deres far? Skulle kanskje Deres far - - - ».

«Ti still!» brøt jeg ham alvorlig av, «jeg vet alt for godt at misforholdet som var mellom meg og min far, er kjent i hele Deventer. Men jeg vet også at i fars sjel finnes ikke det ringeste minne om det lenger.

Fantes det, var det bare for å gjøre gleden over det nåværende forholdet vårt så mye større. Tro meg, jeg ville ikke se frem til slutten av denne reisen med så mye lengsel, dersom jeg ikke var fullviss på at min far hadde en likeså stor - om ikke større - lengsel etter å se meg igjen, som jeg ham».

«Dette vet De selvsagt bedre enn meg, men det jeg vet er at tanten Deres i Kongensgate lever ennå».

«Dette er ikke til å tro», sa jeg, «De spøker bare. Men det er best vi taler om noe annet. For De skal aldri få meg til å tro at far min har løyet».

Med disse ord kastet jeg meg tilbake i hjørnet mitt. Enda jeg syntes mannen sin påstand bare var til å le av, hadde den likevel brakt meg i en trist stemning. Det fantes nok ikke mer noen gnist av tvil hos meg. Men likevel syntes det meg som om alt det fine jeg hadde gledet meg over hele dagen, nå på slutten hadde blitt blendet bak et slør. At far min skulle ha løyet, trodde jeg var meningsløst, altfor meningsløst til at jeg kunne tenke på det et øyeblikk lenger. Likevel hverken kunne eller ville jeg holde landsmannen min for å være en skamløs løgner. Gåten trettet meg og tok all glede. Men med ett tenkte jeg: Denne mannen må være en løgner. Hvorfor er du urolig lenger og gir slipp på den hå-

pefulle gleden ved slikt elendig tull og tøys?»

«Gode mann», ropte jeg, «De lyver! De har løyet skamløst for meg».

Brått stanset vognen ved et hus innved veien. Postføreren leverte en pakke til en tjenestejente, som stod ved kuskesetet med en lykt i hånden.

«Jente! Lån meg lykten din et øyeblikk», ropte jeg.

Jeg fikk den, lyste motparten min i ansiktet og sa: Min gode mann, jeg må se Dem i øynene, mens jeg sier Dem at De er en skamløs løgner».

Brått satte han i å le. Jeg ble forundret og snudde lykten således at den så lyste opp i ansiktet til hr. Sybrand. Og mer forundret ble jeg da hr. Sybrand også tok til å le. Jeg kjente hvorledes harmen begynte å koke inne i meg. Men bildet av min far og arven sto akkurat da for det indre øyet mitt, og jeg vet ikke hvor harmen hastet avsted. Da det nå var klart at det hele var et påfunn av hr. Sybrand og en avtale dem imellom, sa jeg allikevel med det samme jeg gav lykten tilbake: «Jeg forstår at karene har villet holde moro med meg. Men spøken var sannelig nærgående, siden den gjaldt en sak så viktig og avgjørende».

Hr. Sybrand sa: «Jeg ville bare se om din tro på din fars ord var uthol-

dende, når det røynte på. Jeg er fornøyd med deg. Din tro har seiret!»

«Men De satte meg på en voldsom hard prøve. For det skal noe til å si like ut når påstanden fra et øyenvitne er usannhet, når en på sin side bare har et skrevet ord».

«Ja, men en slik tillit til en fars ord kan en med full rett vente av farens sanne barn. Kommer det noen, om det så er fra den byen faren er, og kunngjør en tidende som strider imot det som står i farens skriv, sier et troende barn like opp i ansiktet på en slik en: «Du lyver!» Dersom troen hans ikke er sterk nok til det, lider den skibrudd på ferden. Det kan til og med hende i selve havnen, dit han har strevet etter å komme. Hvor svak troen enn kan være, lar likevel ikke et barn den tanken råde i hjertet sitt at dets far skulle lyve».

«De har rett», svarte jeg. «Jeg har ikke hatt noen tvil om selve den saken at min tante er død. Men en motsigelse som fremføres med overlegg og fullt alvor, og har skinn av sannhet, kan virkelig svekke og forvirre sjelen således et lite stykke, at en ikke vet hva en skal tenke».

«Det er mye naturlig! En er ikke straks forberedt på en slik prøve. En hører i begynnelsen med en viss tillit på motstanderen, i den falske tro at han er venn. Det er åpenbart at en ved en slik tillit kommer i en røre. Ut av dette kommer en først, når

mistanken jager tilliten på flukt. Da blir fortryllesen tatt bort, og en får se at en hadde å gjøre med en fiende som skjulte seg bak en troverdig maske. Kommer en så langt, får en nok makt og kraft til å støte løgneren fra seg, og den tidligere trosfremodighet og den barnlige tilliten bryter frem i ny glans».

Under denne samtalen sto vognen i ro, mens postføreren som holdt på å veksle penger med jenta, lette i lommene etter de småpengene han trengte.

«Postfører!» ropte jeg, «skal vi ikke komme lenger i kveld, skynd Dem nå!»

Disse ord hadde god virkning. I det minste kjørte vi videre heller snart. Nå lot postføreren hestene springe alt det de var gode for. Vognen fór fremetter veien i en flyvende fart. Jeg syntes likevel at det ikke gikk fort nok. Jeg så ut gjennom vinduene i vognen og la ansiktet tett til ruta, så jeg alt på avstand kunne skue hjembyen min. Med barnlig glede så jeg lysskinnet og ildgnistene som steg opp og sluknet. Dette lysskinnet kommer fra de mange hus i hjembyen min, tenkte jeg. Snart, snart er jeg i far min's hus. Snart hviler jeg ved varme hjerter etter mye savn, sorg og tårer. Dette har det gamle forholdet mitt forårsaket, men det har også ført med seg fullt forlik. I tankene var jeg alt

godt og vel hjemme. Jeg hørte et jublende rop: *Han er her, han er her!* Far min åpnet døren og sa med inderlig glede: *Velkommen, lykkelige arving!* Far min har bedt inn vennene sine, så de sammen med ham kan glede seg over hjemkomsten min, og jeg, jeg kjenner nå med hele min sjel, hva det vil si å være hjemme.

Således satt jeg og drømte, og i min store glede ropte jeg rent høyt: «Snart er jeg hjemme!»

«Det ser ut til at du lengter etter slutten på reisen», sa Leonard, den gamle skolekameraten min, som hittil hadde sittet taus og tankefull ved siden av meg.

Da han talte til meg, var det som om jeg våknet opp av en drøm. «Lengter», sa jeg, «hadde jeg såvisst vinger, fløy jeg dit. Dess nærmere jeg kommer målet, dess sterkere blir min lengsel».

«Synes du da det går så sent?» spurte han.

«Jeg kan ikke akkurat si det», svart jeg, «og enda jeg sant og si er litt trett, skulle jeg nok holde ut å reise noen timer til. For mottakelsen av meg blir like gledelig når jeg kommer. Men siden jeg er så nær, ønsker jeg nok av hele mitt hjerte at jeg snart var hjemme».

«Med meg er det annerledes», sa Leonard, «for min del kunne gjerne hestene vende om til Apeldoorn, ja helt til Kina, om så var».

«Hva sier du?» ropte jeg forstøkt, «du har da også en far i Deventer».

«Ja, nettopp det gjør saken min verre. Jeg venter når reisen er slutt, noe helt annet enn det som hittil har hett min glede».

«Hva har så hendt?»

«Mellom oss sagt, Benjamin! Du kjenner meg fra farne dager, du vet at jeg aldri likte å arbeide meg ihjel. Kort og godt! Her skal du høre: Far min har blitt harm over å måtte dekke gjelden min ved høyskolen. Det er for åttende gang, og han er nå overbevist om at han lettere kan få meg til dragon enn til jurist. Hvor om all ting er! Banen min er brutt. Jeg har fått brev med påbud om straks å forlate alt og begi meg på hjemvei. Men du kan nok forstå at dette liker jeg lite, og jeg synes derfor at hestene springer alt for fort».

«Leonard!» sa jeg. «Dette var leit. Men bli ikke harm ved denne bemerkelsen: Uventet kan ikke dette komme på deg».

«Jeg vedgår det. Jeg har lenge sett uværet nærme seg. Å, hadde jeg bare hørt på de mange brev far min har skrevet til meg! I dem alle lovte han meg tilgivelse, og sa han ville glemme det som lå bak. Han ba meg spare ham for den sorgen at han enda lenger måtte se farskjærligheten sin vraket osv. Men jeg bare lo av det hele. Og nå er det for sent! Dess nærmere jeg kommer far min, dess

mer engstelig blir jeg. Jeg sier deg for sant at far min har ikke noe mildt ansikt, når han begynner å holde dom».

På den skjelvende lyden i stemmen hans merket jeg, at han var dypt rørt. Men jeg visste likevel at tårene hans ikke greide å vaske bort flekkene av et åtteårig studentliv. Han var en olding på fem og tyve år og blomstene fra hans ungdom var ødelagt av lidelses ugress.

Vi kjørte inne i Deventer, og vennen min Sybrand hvisket til meg: «For en forskjell, Benjamin! Ved reisens endemål venter *ransakelse og dom på den ene*, men *en arv og en far på den andre*. På den ene siden er smerte ved hvert steg. På den andre siden håp og glede. I det ene tilfellet vil det urolige hjertet hale ut hvert minutt, og av frykt og angst sinke fremkomsten. I det andre tilfellet lengter den glade sjelen etter siste timen på ferden. Den ene møter ved målet - *en dommer*; den andre faller skamfull, men jublende i *en faderfamn*».

En bedre pakt

«Men en hovedsak ved det vi her taler om, er dette: Vi har en slik yppersteprest som satte seg ved høyre side av Majestetens trone i himlene, en som gjør prestatjeneste ved helligdommen, det sanne tabernakel, som Herren har reist, og ikke et menneske. -Men nå har Kristus fått en så mye bedre prestatjeneste, likesom Han også er mellommann for en bedre pakt, som er lovfestet på bedre løfter». Hebr. 8, 1-2, 6.

Hører du det, du som har vendt deg til Jesus med dine synder? Du som har ønsket, bedt og prøvd så lenge, men i stedet for bedring synes tvertimot alt å ha blitt så mye verre. Du ser, men du makter ikke å gjøre etter, og leve i tråd med det du ser. Derfor er du også så nær ved å gi opp det hele så ofte.

Hører du ikke Guds ord? *Vi har* en slik yppersteprest! Dette er ikke menneskers vitnesbyrd, men dette er *Guds* vitnesbyrd om Sønnen, forstår du. Derfor kan du også så trygt ta det til hjertet.

«Lenge jeg tenkte Gud ikke skjenkte Nåde til den som fattedes alt», synges det i en kjent sang. Kan hende er du i nettopp samme stilling? Da skal du fatte et annet sinn og tro Hans ord! La Ham ikke lenger stå der som en upålitelig med sin *forsikring* om nåde for Jesu skyld!

Ja, kan vi ikke tale om forsikring fra Guds side? Forkynner vi ikke Jesu Kristi blod? Og det er nettopp dette det er tale om; nå skal du la deg selv med alle synder og skrøpeligheter være, og istedet høre hva ordet forkynner. Og ordet, *det er* Jesus, legg deg det på minne!

Hebr. 1.3, forkynner i forbindelse med at Jesus inntok denne plassen ved majestetens høyre hånd i det høye, at Han gjorde det, *etter å ha fullført renselsen for våre synder!*. Hører du? Videre står det om ham: «- *en som gjør prestatjeneste-*». Hva var så yppersteprestens oppgave i Israel? Jo, det var å bære frem offer i helligdommen til en soning for folkets synder. Men disse, vitner ordet, var forhindret fra å fortsette, idet de avgikk ved døden. Dette brukes som et eksempel på denne

prestetjenestes utilstrekkelighet: De prester som var innsatt etter *loven*. Vi derimot har fått en yppersteprest som blir ved til evig tid. Hebr. 7,23-24. Han som gjør prestatjeneste for oss, *Han lever!*

Hør igjen sangforfatterens ord: «-den som fattedes alt». Ja, alt! Slike er Han prest for! Så lenge du synes å få det til, så lenge du ser noe å bygge på i deg selv, får Han ikke være det for deg, som Han er gitt til å være; en yppersteprest for det *helt* fortapte. For den som mangler *alt!*

Slik møtte Han en samaritansk skjøge ved Sykars brønn, en Levi på tollboden, en Maria Magdalena med syv onde ånder, en «Legion» mellom gravene, en toller bakerst i templet, den nedslåtte og røvede på veien fra Jerusalem, Guds stad, *ned til Jeriko*, den av Gud forbanede byen osv. Hvordan kan du tenke at denne Frelser ikke vil ha noe med deg å gjøre? Vel, han kom nå for syndere i allefall, Skriftens ord kan jo ikke gjøres ugyldig.

Det er faktisk slik, forstår du; at det er først på veien ned Herren kan få deg i tale og gi deg sin gave. Der *du* synker og ikke lenger ser noen mulighet for å nå den toppen du stilet imot, der får du denne «toppen» *for intet*. Og hva består så denne «toppen» i? Jo, i

dette å bli framstilt *fullkommen* i Kristus Jesus. Kol. 1, 28.

Kunne du nå bare begynne å speile deg i ordet i bevissthet om at Jesus er gitt for syndere *alle*, og som *Han er, er jeg!* Da skal du få se et herlig bilde. Det bilde som kun sees med troens øye!

Han bar også, likesom ypperstepresten i Israel, frem offer da Han steg inn i den helligdom som ikke er gjort ved menneskehender, *en gang for alle* da Han ofret seg selv. Hebr. 7, 27. Ser du?

«Hvorfor er du nedbøyd, min sjel, og bruser i meg? *Vent på Gud!* For ennå skal jeg prise Ham for frelse fra Hans åsyn», vitner salmisten (Salme 42,6). Hør hvor frimodig, til tross for sin nedbøydhet og brusen! Og da vil jeg spørre deg: Har Gud gitt salmisten noe håp fremfor deg? Er Jesus gitt for ham, men ikke for deg?

Hør hva han gjør i sin nedslåthet: «Min Gud! Min sjel er nedbøyd i meg. *Derfor kommer jeg deg i hu-* » v7. I hu-Ham som skapte alt for menneskets skyld. Han som gav sin enbårne Sønn for synderen. Han som ser til den nedbøyde og elendige. Han som reiser seg for den fattige som roper til Ham osv. «Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs

sønn? Om også de glemmer, så glemmer ikke jeg deg». Jes.49,15

Til Ham satte salmisten sitt håp, Han som har ført inn et bedre håp, ved hvilket vi *kan* nærme oss Gud, (Hebr. 7,19) og han var viss på dette; «For ennå skal jeg prise Ham for frelse fra hans åsyn». Om vi er troløse, så forblir Han trofast. *Derfor* kan du komme, som ingen gjerninger har å rose deg av, men tvertimot tynges av alle de gjerninger som ikke skulle vært gjort.

I Hebreerbrevet er lovpakten (gjerningene) hele veien satt opp imot nådepakten (blodet). Om den første lyder ordet; «Loven førte jo *ikke noe* til fullkommenhet», Hebr.7, 19 a. Om den andre leste vi i vår tekst: «Men nå har Kristus

fått en så mye *bedre* prestetjeneste, likesom Han også er mellommann for en *bedre* pakt, som er lovfestet på *bedre* løfter» v. 6. Tre ganger bedre! Hør det!

Bedre, men bedre enn hva? Bedre enn lovpakten, *den som kom med bud og forskrifter*. Ef.2, 15. Bedre prestetjeneste, bedre pakt og bedre løfter! Vil du da ikke holde deg til det som *er bedre*? Det er jo Guds ords vitnesbyrd om saken dette!

Vi har en slik yppersteprest! Han som løftet *skjøgen* ved Sykars bønn opp *for intet*, men kastet *den rettferdige* Saulus fra Tarsus i støvet.

Einar Kristoffersen

For unge

Din Frelser

Jeg vet at du helt fra barndommen har hørt om *Jesus Kristus*. Du har hørt om Ham hjemme hos far og mor, på søndagsskolen, på skolen, i kirken, i samlinger, i radio, gjennom bøker og blad.

Jeg vet også at du på denne måten ofte synes at det ikke er noen

du kjenner så godt som nettopp Jesus - og enda synes du av og til det er underlig at han likevel er langt borte fra deg. Du synes du kjenner Ham - og på samme tid kjenner du Ham ikke. Og så kommer du ofte i villrede med både Ham og deg selv. Stundom synes du Han er nær,

og du kan tale i fortrolighet med Ham - og andre tider plager det deg at du kan være så kald, ja mest hard innvortes i forhold til alt det som har med Ham å gjøre.

Da er det en ting jeg vil minne deg om. Jesus er Jesus enten du stiller deg slik eller slik til Ham, enten du kjenner deg varm eller kald. For det er ikke fantasien din som dikter og lager Jesus. Det var heller ikke fantasien til fedrene, far og mor sin fantasi, eller prestenes fantasi som fant opp Jesus. Derfor kan du aldri lære Ham å kjenne til fulle, dersom du bare holder deg til hva du føler og tenker, eller til det du maler ut om Ham for deg selv ved hjelp av fantasi eller dikterevner.

Ja, jeg vil gå så langt som å si at du må være mye kritisk mot deg selv i alt det du tenker om Jesus - og se vel etter at det du tenker om Ham, svarer til *det virkelige*, og ikke bare er et hjernespinn i deg. For dersom du ikke er kritisk og varsom på denne måten, så kan du få en oppdiktet og selvlaget Frelser, istedet for *den virkelige og sanne*. Og du skal vite at den *virkelige* Frelser både i sannhet, godhet og vennlighet står høyt over alt det du kan tenke på selv eller fantasere deg til.

Vil du vite hvorledes den virkelige Jesus er, så må du holde deg

nøye til *Guds ord*, d.v.s. Bibelen. For bare der får du den hellige kunnskap om Jesus som du kan være viss på ikke er noe oppdiktet fantasiprodukt. Det er som Paulus sier om evangeliet, om Frelseren og frelsen: «Det som intet øye har sett og intet øre har hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker Ham». 1. Kor. 2, 9. Og dette har Han så latt skrive ned i den hellige Bibelen, ved at Han lot sin Hellige ånd komme over og fylle hjertene til profetene og apostlene, og lærte dem hva de skulle skrive, så de kunne skrive sant og rett om det guddommelige. Kan du da ha råd til å overse *Guds ord* om saken?

Jeg kan ikke skrive dette brevet alt for langt. Men nå vil jeg kort og sammentrengt nevne litt av det Bibelen forteller om Jesus. Da kan du selv forstå at dette umulig kan være kommet fra våre hjerter, fra våre tanker eller fantasiforestillinger. Det er altfor høyt og stort til det.

Det første jeg da vil peke på, er at i Det Nye Testamentet blir Jesus nevnt ved en rekke forskjellige navn. Bl.a. «Ordet» «Sønnen» «den enbårne sønn», «Menneskesønnen», «Davids sønn», «Guds sønn», «Jesus», «Kristus», (Messias), «Herren», osv. Du må ikke tro at alle disse navn er på slump. Vi

har et ordtak som sier: Kjært barn har mange navn. Men Jesus har ikke alle disse navn bare fordi Han er kjær for dem som tror på Ham. Hvert navn Han har, sier noe spesielt om Ham, og forteller oss enten noe Han er eller noe Han gjør.

Navnet «Jesus» fikk Han da Han var åtte dager gammel (Luk.2,21), og det navnet betyr «Herren frelser». Det navnet fikk Han da Han ble født som et menneske her på jord i Betlehem. Siden den tid kalles Han Jesus. Men før den tid, for Han var til før Han ble avlet og født av Maria, bar Han navnet «Ordet», «Sønnen», «den enbårne», o.a., mens andre navn peker på hvem Han var her i tiden på jorden: «Menneskesønnen», «Davids sønn», «Jesus» o.a. Og enda andre navn sier et ord hvem Han er både i evigheten og i tiden: «Guds sønn», «Jeg», «Kristus», (Messias) o.a.

Her skal du nå merke deg den store forskjellen mellom Jesus og deg. Han var til og var en levende person før Han ble født av sin jordiske mor, Maria - du derimot var ingen person før det øyeblikk du ble avlet i mors liv. Han er evig, uskapt - du er av tiden og jorden, skapt.

Så kan du høre det neste om Ham: «I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud og Ordet var hos Gud». (Joh. 1, 1). Han var hos Gud

- fra evighet var Han «i Faderens favn» (Joh. 1, 18). Men også: Han var selv Gud. Han var Sønnen hos Faderen, et bilde av Faderen sitt vesen og Hans natur.

Han var lik sin Far i ære og makt, i vesen og herlighet.

Når du altså hører at Jesus er din Frelser, så må det tone i sjelen din: Gud selv er min Frelser, for Jesus er Gud fra evighet. Da må du også vite at din frelse er fullkommen, sann, guddommelig og evig.

La oss så gå et lite steg videre, kjære venn, - og høre nærmere om vår evige Frelser. «Alt er blitt til ved Ham, og uten Ham er ikke noe blitt til av alt som er blitt til». (Joh. 1,3). Hører du? Alle ting er skapt *av Faderen*, men også *ved Sønnen*. Altså, kjære venn, er både du og jeg skapte *ved Jesus*. For vi er skapt *ved Guds ord*, og Guds ord er det samme som «Ordet» eller «den enbårne Sønn» eller «Jesus Kristus, Herren».

Hør nå: Frelseren din er skaperen din. Går ikke det langt over alt det du kan tenke ut selv eller dikte?» Han som hang på korset for din skyld, det var «herlighetsherren» (1. Kor. 2, 8). Det var ved *Guds blod* (Ap. gj. 20, 28) du ble løst ut.

Så nær kom Han deg, og så nær kunne han komme deg, fordi Han som er din Skaper også vil være

din Frelser ved at Han *ble et menneske*. «Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss», sier Skriften (Joh. 1, 14). På samme måte som vi syndige menneskebarn har del i kjøtt og blod, slik fikk også Guds enbårne Sønn del i kjøtt og blod og ble et menneske (Hebr. 2, 14).

Derfor er Jesus fra Nasaret ingen ringere enn *Gud i kjøtt og blod*. Og i dette kjøtt og blod har Han fullkomment åpenbart den innerste natur i Guds nåde, Guds hellighet og kjærlighet. Og i det har Han åpenbart Guds evige råd til vår frelse og utløsning.

Så er det også sant at Guds sønn «er prøvet i alt i likhet med oss, men uten synd» (Hebr. 4, 15). Guds sønn har erfart å bli født og vokse opp her i verden, Han har erfart arbeidets strev og gleder, sorger og lidelser som hører dette livet til, trengselen ved fristelsene, trøst i vennskapet - og såre skuffelser over vennene som svek. Og til sist smakte Han vår død.

Alt dette gjorde Han, ikke for sin egen skyld, men for *vår*. Fordi Han elsket oss med evig kjærlighet. Fordi Han så vårt dype fall. Fordi Han ville løse oss ut fra den rettfærdige dommen som Gud etter sin hellighet må felle over synd og ugudelighet. Fordi Han ville løse oss fra den legemlige og den evige død.

Ja kjære venn - her har jeg med få ord tegnet et lite bilde av din Frelser. Du ser jeg har benyttet *Guds ord*, og ikke min egen fantasi til å tegne et bildet.

Så må du høre det og feste det i sinnet ditt: Da Jesus på korset ble tilregnet og dømt for alle dine synder, da var det også i virkeligheten *Gud i kjød* som led døden for deg. Visst var Jesus et sant og virkelig menneske. Men Han var ikke bare menneske. Han var og er til evig tid *Gud - menneske*, Gud i vårt kjød.

Forstår du så hvor nær din Gud er deg? Får du en anelse om hvor fullkommen din frelse er? Har Gud selv i vårt kjød og blod sonet syndene våre, da er de fullkomment sonet. Da er det en fullkommen tilgivelse for all synd. Da er det også et fullkomment håp i Gud. For det er alt sammen bevist og stadfestet ved at Jesus sto opp fra de døde tredje dagen.

Kjære venn, det er troverdig og sanne ord jeg har skrevet. Du kan se etter og prøve det på nesten hver eneste side i Det Nye Testamentet ditt.

O.V. Sendstad
(Fra «Mot Sentrum»)

-Ta Jesus med hvorhen du lenges

-Jeg som skriver dette er selv tatt avsides. Men jeg er blitt minnet om formaningen i Rom. 12, 1-2 der vi troende blir oppfordret til ikke å skikke oss lik med denne verden. Legemet vårt skal derimot fremstilles som et levende og hellig offer til Guds behag.

Det er så lite med hellig liv blant oss troende i dag. Det kommer av at en blir så opptatt av alt annet enn dette med Guds ord og bønn. Hvis vi lever nær Jesus og nærer og lærer av Ham, vil det merkes i verden. Et eksempel på dette finner vi i 2. Mos. 34. I 40 døgner hadde Moses vært i Herrens nærhet. *Men Moses visste ikke at hans ansikts hud skinte fordi Han (Herren) hadde talt med ham.*

Den gamle sangen om hellig vandring er aktuell i vår tid der grensene mellom de frelste og de ufrelste synes å flyte:

**Ta Jesus med hvorhen du lenges,
da bliver du så glad i sinn.
Men hvor din Frelser utestenges.
Der må du ikke selv gå inn.**

Jeg leste om en ungdom som ble invitert til å være med i en ungdomskonserter, arrangert i kristen regi. Han fulgte nøye med i alt som foregikk. I pausen kom det en gutt bort til ham og innbød ham til å omvende seg. Da svarte gutten: -Hva skal jeg omvende meg fra, og hva skal jeg omvende meg til?

Dere bruker de samme klær som jeg gjør, lytter til den samme musikk og oppfører dere som de unge der jeg ferdes.

Det var et ransakende vitnesbyrd som vi må ta alvorlig. Vi kan ikke vinne mennesker for Himmelen når vi selv skikker oss lik med denne verden. Istedet for å spørre om hva en kan og ikke kan være med på, bør vi heller søke hvor nær vi kan komme Jesus. La oss derfor holde oss i sentrum, ikke i periferien.

Det er grunn til å advare mot de sterke engasjement i idretten. Det stilles store krav til topp-plassering der, både hva trening og stevner angår. De fleste stevnene holdes på søndagen, en dag vi skulle holde hellig. Dermed prioriteres konkurransen, på bekostning av samlingene om Guds ord og med de troende. Vær derfor klar over hvilke farer konkurranseidretten representerer, og pass på at du ikke gjør idretten til en avgud.

Men før jeg slutter denne formaning, la oss rydde vekk enhver misforståelse: Det er bare på grunnlag av det Jesus gjorde på Golgata kors vi blir rettferdige og uten synd! Vi skal ikke føye noe til det som alt er fullbrakt. Men i dette fullbrakte bør vi leve slik Ordet i Rom. 12, 1-2 ber oss. Da vil det merkes at vi lever i Ham, ved Ham og for Ham. Da kan vi ikke gjøre noe uten at vi vet at Jesus er med!

Karl Almli

Dåpen og nattverden i evangeliets lys

Det blir himmelsk legedom i hvert ærlige, oppriktige synderhjerter, når evangeliets lys får åpenbare Jesus som deres Stedfortreder, innfor den tre ganger hellige Gud.

Og det er det som er Guds gode vilje med hele sitt Helligåndsinspirerte ord, og såkalte nådemidler. Det er evangeliets lys over hjelpeløse, fortapte syndere både Guds ord og nådemidler forkynner og stadfester. Det er til frelse for oss, ved Guds kraft gjennom Stedfortrederens hellige, Gudvelbehagelige liv for oss, og stedfortredende død under Guds dom for våre synder.

Gjennom Jesaja 66,2 forkynner Gud at den Han vil se til er den elendige, og den som har en sønderbrutt ånd og er forferdet over Hans ord. Det er fordi Han vil at alle skal bli frelst og komme til sannhetens erkjennelse både om sin fortapte tilstand og Guds frelse i evangeliets lys. Derfor må Gud både slå ved loven og lege ved evangeliet, for å bevare oss på den smale himmelvei som er Jesus alene. Han som har sagt: «Bli i meg!»

Men det er alltid djevelens forførende list å tåkelegge evangeliets lys, så vi i vårt egen rettferdighets religiøse kjød blir i et eller annet som ikke holder mål for Gud på dommens dag. Bibelen viser mange eksempler på det, bl.a. i Romerbrevet og i Galater-

brevet. Der ser vi hvorledes de feiltolket omskjærelsen, og la den til frelsesgrunn i stedet for Jesus alene, det som forkynnes i evangeliets lys, både gjennom omskjærelsen, dåpen og nattverden til hjelp mot forførelsen i verden, den som bygger på sine egne gjerninger. De stoler på at de er Guds barn, fordi de f.eks. er omskåret, døpt og går til nattverd m.m. Rom.2, 23-29.

Guds ord viser at disse tross alt ikke får arve Guds velsignelse og rett til himmel og salighet, når alt er slutt her på jord. Vi ser at denne villfarelsen er aktuell også i vår tid. Særlig dåp og nattverd er utsatt for villfarende lovvisk tolkning. Derfor er det så nødvendig for oss å leve grunnfestet og faste i Guds ord, under evangeliets lys. D.v.s.: «Alltid helt fortapt i meg. Alltid Jesus frelst i deg». (En gammel sangstrofe).

Det er dette som er Klippegrunnen. Lov og evangelium.

1 Kor. 1, 17 - Rom. 4, 7-12, -Gal. 3, 8. -Rom. 6, 3-7. -Kol. 2, 8-14. -Rom. 1, 16-17. -Ap. gj. 15. -Mt. 18, 5-7, 10-11, 14. -Luk. 1, 35. -Ef. 1, 3-5. -Joh. 1, 1-4, 14. -Hebr. 10, 5-7. -Ap. gj. 4, 12-13.

Kristoffer Høie.

Kassetter fra Skårnesheimen 1992

1. G. Nygård: Sjølvopplevd eller lånt kristendom.
P. Bergene Holm: Luk. 7. 11-17 (avslutningsmøte)
2. S. Berglund: Døden i gryten 2. kongebok 4. 38-41
S. Berglund: Gi brød til folket. 2. kongebok 4. 41-44
3. P. Bergene Holm: I Guds smeltedigel
(forts. s. 2)

Kr. 25,- pr. kass. pluss porto.

Bestilles hos Johannes Sørbo,
4262 Avaldsnes
Tlf. 04 84 21 10

Bibelskolen

8. januar mottok styret den gledelige meldingen fra Departementet at bibelskolen var godkjent. Dette betyr at elevene får anledning til å søke stipend og lån i Statens Lånekasse. Videre innebærer det at skolen om en tid også vil få statsstøtte til driften.

*«Loven førte jo ikke noe til fullkommenhet.
Men et bedre håp blir ført inn, og ved det
kan vi nærme oss Gud»*

Hebr. 7, 19.